

prováděl žalobce na dítěti žalovaného, a řešiti pak otázku, zda úkony ty jsou samostatným léčením provozovaným žalobcem jakožto osobou nemající práva léčiti nemocné. K zodpovědění této otázky jest třeba odborných lékařských znalostí, pročež bude třeba, by si soud vyžádal posudek znalců z oboru lékařského. Ježto soudy nižších stolic při svém právním nazírání na věc nevzaly na přetřes tyto okolnosti a neprovedly potřebná zjištění, bylo podle § 496 č. 3 a 513 c. ř. s. zrušiti napadený rozsudek a, ježto bude třeba jednání před procesním soudem, i rozsudek I. stolice a uložiti procesnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 9904.

Předkupní právo.

Nabídka výkupu podle § 1072 obč. zák. musí býti taková, by z ní mohl oprávněný seznati podmínky kupní smlouvy. Stačí, dozvěděl-li se oprávněný dopodrobna z kupní smlouvy, které pozemky a které jich díly a pod jakými podmínkami se nabízejí.

(Rozh. ze dne 9. května 1930, Rv II 25/30).

Vlastníci nemovitosti domáhali se na oprávněné z předkupního práva, by bylo určeno, že předkupní právo uhaslo a že žalovaná jest povinna podepsati listinu schopnou knihovního vkladu, v níž svoluje k výmazu svého předkupního práva. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Zhodnotiv přednes žalované strany dospěl odvolací soud ke skutkovému zjištění, že žalovaná již v době podání stížnosti proti knihovnímu usnesení znala obsah kupní smlouvy. Toto přesvědčení vyslovil dvakráte v důvodech svého rozsudku a dovolací soud je tímto formálně správným zjištěním vázán při právním posuzování věci. Žalovaná sice v dovolání proti němu brojí, ale tím neprovádí žádný dovolací důvod § 503 c. ř. s. Proto jsou vývody dovolání bezvýznamny, pokud uplatňují výtku nesprávného právního posouzení věci proto, že není zjištěno, že žalovaná zvéděla o obsahu kupní smlouvy, provádějíc šetření k vůli podání stížnosti. Zákonná lhůta k uplatnění předkupního práva začala nejpozději běžeti od nabytí této vědomosti a žalovaná musila věděti, kdy šetření konala. Je tedy neodůvodněná výtka o nejistotě, kdy lhůta začala a kdy skončila. Nepochybně jest, že skončila do podání žaloby, neboť usnesení rekursního soudu o stížnosti žalované jest z 10. dubna 1928 a žaloba byla podána 23. června 1928. Dovolatelce jest přisvědčiti v tom, že nabídka výkupu podle § 1072 obč. zák. musí býti taková, by oprávněný z ní mohl seznati podmínky kupní smlouvy, neboť, má-li se rozhodnouti, zda chce věc vykoupiti za podmínek s třetí stranou ujednaných, musí znáti její

obsah. Ale, věděla-li žalovaná — jak jest zřejmo z listin, které tvoří část skutkového přednesu stran —, že žalobci jí nabízejí k výkupu pozemky, na nichž vázne pro ni předkupní právo — a dověděla-li se z kupní smlouvy dopodrobna, které pozemky a které jich díly i pod jakými podmínkami, nebylo potřeba, by jí to žalobci ještě oznamovali (sb. n. s. čís. 817, 1249, 1679, 2581, Ehrenzweig, Privatrecht sv. II. str. 419, Sedláček, Obligační právo, díl II, str. 79, 80). Žalovaná nemůže tvrditi, že nabídka žalobců k výkupu pozbyla účinnosti uplynutím zákonné třicetidenní lhůty, vždyť s nimi vyjednávala proto, že jí tuto nabídku učinili. Odvolací soud tudíž uznal právem, že žalobci jí nemuseli nabízet znovu výkup pozemku, že mohla své předkupní právo uplatniti a když to neučinila ve třicetidenní lhůtě od doby, kdy byly splněny všechny podmínky pro toto uplatnění, že ono právo zaniklo.

Čís. 9905.

Příkaz jest břemenem, přecházejícím na toho, komu se dostalo uvolněného dědického podílu.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, R I 229/30).

Pozůstalostní soud vydal toto usnesení: Ustanovení poslední vůle zůstavitele Jana P-a ze dne 16. října 1924 v odstavci (3) jest předním odkazem ve smyslu § 648 obč. zák., napřed odkázaným Okresní hospodářské záložně v B., kterou zůstavitel povolal za testamentární dědičku, odkávav jí svůj dům č. p. 101 a tudíž ustanovení poslední vůle zůstavitele v odstavci c) tohoto odstavce (3) jest součástí ustanovení zůstavitele o předním odkaze a zavazuje ustanovení toto podle § 726 obč. zák. také dědičku Marii P-ovou, která se k pozůstalosti po Janu P-ovi přihlásila bezvýjimečně ze zákona, když se závětí za dědičku povolaná okresní hospodářská záložna v B. k pozůstalosti nepřihlásila. Důvodly: Zůstavitel Jan P. ve své poslední vůli ze dne 16. října 1924 ustanovil: v odst. (4): »Za dědice veškerého ostatního svého jmění, zvláště jmění v přiloženém výkazu mnou podepsaném uvedeného ustanovuji Okresní hospodářskou záložnu v B.« Tímto ustanovením poslední vůle povolal zůstavitel za universální dědičku Okresní hospodářskou záložnu v B. V odst. (3) poslední vůle ustanovil zůstavitel: »Svůj dům čp. 101 odkazuji tímto Okresní hospodářské záložně v B. pod těmito podmínkami,« mezi nimiž uvedeno jest pod podmínkou c) ustanovení, že po smrti matky zůstavitele Marie P-ové vyplácti bude ročně Okresní hospodářská záložna v B. stipendium na věčné časy 2.000 Kč žákům z B., a uvedeno jest v této podmínce pak bližší ustanovení o zřízení stipendia. Podle § 648 obč. zák. může pořizující také něco napřed odkázati jednomu neb několika spoludědicům, v případě čehož se pokládají spoludědicové jen za odkazovníky. Jedná tudíž toto ustanovení zákona o předním odkazu (praelegát), o němž tudíž platí tytéž předpisy jako o odkazech a odkazovnících vůbec, tudíž také ustanovení § 650